

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA VINDECĂRII DEMONIZATULUI DIN ȚINUTUL GHERGHESENILOR

DUMINICA A 23-A DUPĂ RUSALII

(*Vindecarea demonizatului
din ținutul Gherghesenilor*)

SF. MARE MC. ARTEMIE;
SF. CUV. GHERASIM
DIN CHEFALONIA

Astăzi ne aflăm în Duminica a 23-a după Rusalii, zi în care am ascultat pericopa evanghelică de la Luca, cap. VIII, care ne relatează minunea vindecării unui demonizat din ținutul Gherghesenilor, aproape de Marea Tiberiadei. Această minune a avut loc la scurt timp după ce Mântuitorul Hristos a potolit furtuna și valurile mării, ca Apostolii să ajungă teferi la mal zicând: „Cine este Acesta că și vânturilor, și valurilor poruncește și ele ascultă de Dânsul” (Luca 8, 25)?

Dar Hristos avea de potolit o altă furtună de cealaltă parte a mării. El cunoștea că acolo furtuna era mult mai mare, după cum tâlcuiește Sfântul Ioan Gură de Aur zicând, că sunt mai multe și mai mari furtunile care bântuie sufletele omenești. Este vorba de ținutul Gadarenilor sau Gherghesenilor cu cele 10 cetăți, Decapole, unde exista o populație amestecată de canaaneni, sirieni, romani, greci, fenicieni și foarte puțini evrei. Faptul că Mântuitorul trece granițele poporului ales demonstrează vădit universalitatea mântuirii, după cum El însuși spune: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc; și vor auzi glasul Meu, și va fi o turmă și un păstor” (Ioan 10, 16).

Felul cum este descrisă în Scriptură viața demonizatului ne face să înțelegem că această boală nu are nimic comun cu o boală a trupului. Demonizatul nu era nici orb, nici paralizat și nu suferea de nici o boală a trupului. Demonizarea este o boală a sufletului. Ea poate cuprinde pe oameni singuratici sau colectivități întregi, cum erau și gadarenii. Demonizarea este stăpânirea unui om sau mai multora de un

păcat sau de mai multe, care îi face pe cei stăpâniți de ele primejdioși societății. E o înlocuire a puterilor binelui, care sălășluiesc în fiecare om, cu acțiunea nefastă a răului. Când o asemenea nebunie sau demonizare cuprinde o colectivitate, atunci primejdia e și mai mare. Un demonizat este o făptură care a pierdut cu totul asemănarea lui Dumnezeu din el, este un om pierdut, desfigurat, în care nu mai funcționează glasul conștiinței.

Pe un asemenea om pierdut l-a vindecat Hristos și l-a chemat la o viață nouă, și l-a eliberat din robia rătăcirii în care trăia. El însuși, demonizatul, a văzut în Hristos prezența lui Dumnezeu și recunoaște că numai Acesta ar fi putut să-l vindece. Hristos, ca un Dumnezeu adevărat, înfruntă puterile duhului rău și îl salvează pe cel stăpânit de ele, făcând din el un om nou. Astfel, Hristos împlinește aici, în ținutul Gadarenilor, prin minunea săvârșită, însuși scopul venirii Sale în lume, acela de a elibera pe om de diavol, de a-l scoate din robia păcatului și a morții.

Dacă tabloul cu vindecarea demonizatului din Gadara ne cuprinde de spaimă

prin priveliștea decăderii în care poate ajunge un om cuprins de patimi, până la demonizare, el ne face în același timp plini de nădejde și de optimism prin înnoirea vieții pe care o aduce harul lui Dumnezeu. Pe omul care stătea legat în lanțuri și obezi, a cărui viață avea loc nu în casă ci în mormintele oamenilor și era o primejdie pentru oamenii din jurul său, îl vedem liniștit, îmbrăcat, sănătos la minte, luminat, șezând la picioarele Mântuitorului.

Lângă Hristos și-a găsit tămăduirea, căci departe de Hristos, omul devine stăpânit de patimi, un om dezechilibrat, răvășit, cu puterile spirituale pervertite. Când venim în comuniune cu Dumnezeu, cu darurile Lui, întreaga noastră făptură se înnoiește, se transfigurează și devenim făpturi noi: din robi ai păcatului, devenim liberi și avem puterea să lucrăm pentru binele nostru și al semenilor noștri. Deci, biruința asupra diavolului și asupra patimilor din noi este adevărata libertate la care ne cheamă Hristos și Biserica, spre vindecare, sănătate și mântuire. ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFINȚII ARDELENI MĂRTURISITORI ȘI MUCENICI

Căutând informații despre celebra închisoare Kufstein, Austria, în care au suferit nenumărate chinuri și moarte martirică Sfinții Mucenici din Mărginimea Sibiului - Oprea Miclăuș de la Săliște, preotul Ioan din Galeș și pr. Moise Măcinic din Sibiel - am aflat că din inițiativa Asociației „Mărginenii Sibiului de Pretutindenii” acum exact trei ani s-au luat de la Kufstein trei urne cu pământ care au ajuns la bisericile din Săliște, Galeș și Sibiel. Și mai mult decât atât, s-a ținut slujba Acatistului Sfinților Ardeleni în temnița - muzeu Kufstein, celula 7.

Din păcate nu avem timp să ne citim sau recitim istoria. A neamului și a Bisericii. Cu bune și cu rele. Dar mai ales cu paginile sale în care ni se vorbește despre rezistența creștinilor români ortodocși din Transilvania, care, mai bine de 70 de ani s-au luptat împotriva unirii forțate cu Biserica Catolică.

Românii și Uniația

La sfârșitul veacului la XVII-lea, catolicii pierduseră teren în toată Europa în fața calvinilor și luteranilor. De aceea, pentru a câștiga, apelau la măsuri extreme pentru atragerea ortodocșilor din estul Europei. Biserica Unită sau Biserica Greco-Catolică din Transilvania a apărut oficial în luna martie, anul 1701, la Viena, în urma presiunilor Bisericii Romano-Catolice - reprezentată în special prin iezuiți - și a monarhiei habsburgice, asupra clerului românesc din Ardeal, condus de mitropolitul Atanasie Anghel.

Uniația era în sine o modalitate de prozelitism practică de Biserica Romano-Catolică prin atragerea creștinilor ortodocși aflați sub vremelnică stăpânire catolică la catolicism. Uniația presupunea acceptarea conducerii papale și a câtorva dogme catolice, păstrându-se însă folosirea ritului ortodox și a limbii originare. Toate acestea erau îngăduite de către Roma în vederea latinizării ulterioare a creștinilor uniți.

Uniația s-a bazat pe slăbiciunea unora din preoții și protopopii români, care au cedat promisiunilor de îmbunătățire a stării lor materiale - căci și ei erau considerați iobagi, ca toți românii - și a constrângerilor politice, religioase, de multe ori însoțite de forța armată, împotriva ortodocșilor. Națiunile recunoscute atunci în Transilvania erau maghiarii, sașii și secuii, românii având statutul de tolerați, iar credințele

recunoscute erau catolică, calvină, luterană și unitariană. Ca să înțelegem însă mai bine contextul istoric, îl vom cita pe iezuitul Andrei Freyberger, cel care descrie actul unirii cu Roma papală de la 1701 și spune despre clericii români ortodocși: „Preoții sau parohii se socoteau printre iobagi, care nume indică servajul; în ce privește contribuțiile, transporturile, încasarea dărilor, precum și a altor sarcini, angarale și servituți, nu se făcea nici o deosebire între ei și laici, fiind supuși și ei robiei.” Iar legea din „Approbatăe Constitutiones”, adoptate la 1653, preciza: „Românii să fie ținuți în robie deplină și perpetuă, ei fiind în țară numai tolerați, până când va plăcea principelui și proprietarilor de pământ...”

Noua stăpânire habsburgică, pentru a-și consolida dominația, a început o luptă pentru a slăbi puterea calvinilor și a întări confesiunea catolică prin aducerea românilor ortodocși sub influența Scaunului papal. Românii din Ardeal însă au rezistat eroic chiar și după jumătate de secol de eforturi organizatorice, materiale și legislative pentru a-i acapara pe toți ortodocșii de aici.

Din rândul preoților și credincioșilor ortodocși români din Transilvania s-au ridicat numeroși apărători ai dreptei-credințe, în fața încercărilor disperate ale autorităților habsburgice de a-i trece cu forța pe toți la uniație. Între aceștia se numărau cuvioșii ieromonahi Visarion Sarai, Sofronie de la Cioara și Nicodim, protopopul Nicolae Pop din Balomir, preoții Moise Măcinic din Sibiel și Ioan din Galeș, Ioan din Aciliu, Ioan din Poiana Sibiului, Ioan și Oprea din Săliște, Ioan Piuriu din Sadu, preotesele din Tilișca, Poiana și Deal, credincioșii

țărani Oprea Miclăuș din Săliște, Ioan Oancea din Făgăraș, Constantin Petric din Jina, Ioan Crăciun din Cărpiniș, Toma Maier din Răhău, Tănase (Todor) Todoran din Bichigiu - în părțile Bistriței. Sunt însă și alte mii de nume de preoți și credincioși - bărbați, femei și chiar copii - mai ales din satele: Săliște, Poiana, Jina, Tilișca, Deal, Cărpiniș, Colun, Cuzdrioara, lângă Dej etc, uciși sau morți în urma suferințelor îndurate, maltratați, întemnițați, bătuți ori alungați din satele lor!

Anul 1761 rămâne pentru românii ortodocși din Transilvania un an de cumplită teroare, căci împărăteasa Tereza trimite pe generalul Adolf Bucow să potolească răzmerițele și să distrugă toate lăcașele de cult ortodoxe: bisericile de zid sunt distruse cu tunurile, iar bisericile de lemn - incendiate. Numărul bisericilor și mănăstirilor ortodoxe ce au căzut pradă atacurilor soldaților lui Bucow sunt, după unele informații, peste 150 și, din păcate, după anul 1762 nu mai putem vorbi în Transilvania de viață monahală ortodoxă.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion

Născut pe la anul 1714 în Bosnia, din părinți creștini ortodocși, Maxim și Maria, pleacă la vârsta de 18 ani la Ierusalim spre a se închina la Sf. Mormânt. Intră în obștea Măn. Sf. Sava, unde este călugărit cu numele de Visarion. După o vreme, vine în Slovenia, unde stă 7 ani la Măn. Pacra. Acolo este hirotonit preot.

Din ianuarie 1744 îl găsim pe Cuv. Visarion în Ardeal pentru a apăra ortodoxia de aici. Merge la Deva, Orăștie, Alba Iulia, Săliște, până aproape de Sibiu. Dar pe drum, între Săliște și Sibiu, Cuviosul Visarion este arestat de soldații austrieci și dus la judecată la Viena. Supus chinurilor, după aproape un an cuviosul își dă suflul în mâinile Mântuitorului Iisus Hristos.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofronie

S-a născut la sfârșitul secolului al XVIII-lea în comuna Cioara (azi Săliștea, județul Alba), din părinți binecredincioși pe nume Ioan și Oana, tatăl său fiind preot în comuna Cioara între anii 1680 și 1720. Sofronie alege și el calea grea a preoției, fiind hirotonit preot de mir. În anul 1754 îi moare soția, iar el, rămas văduv, lasă pe fiul său preot în Parohia Cioara și pleacă la Măn. Cozia. Aici, după o vreme, este tuns în monahism. Se întoarce la Cioara în anul 1756 și zidește un schit în codrul din Pășorul Cioarei, pe locul altui schit mai vechi, închinat Măn. Cozia. Însă în mai 1757, primarul maghiar și alți 12 oameni distrug schitul, iar Cuv. Sofronie este obligat să se ascundă o vreme prin diferite sate.

În toamna anului 1759 îl găsim pe Cuv. Sofronie de la Cioara în fruntea rezistenței în fața uniției, umblând în satele din județul Hunedoara și îndemnându-i deschiș pe credincioși să-i alunge pe preoții uniți și să rămână statornici în credința ortodoxă. Datorită acestei acțiuni, în preajma Crăciunului din anul 1759, este arestat și închis la Bobâlna, lângă Orăștie. Este eliberat de către aproximativ 600 de credincioși conduși de preotul Ioan din Săliște.

Cuv. Sofronie se îndreaptă spre Munții Apuseni, continuând apărarea ortodoxiei. Prins din nou și întemnițat la Abrud, scapă de temniță cu ajutorul lui Dumnezeu. Începe o acțiune de organizarea a Bisericii Ortodoxe în Ardeal, ajungând astfel la Alba Iulia unde a convocat „sinodul” de la 14-18 februarie 1761. În acest context, împărăteasa Maria Tereza este pusă în fața evidenței și constrânsă să accepte cererile românilor. Așa se face că la 11 iunie 1761, cel dintâi Episcop Ortodox, Dionisie Novacovici, ajungea în Biserica din Șcheii Brașovului. Despre Cuv. Sofronie știm că a

trecut granița, a ajuns la Argeș, unde, după o vreme a plecat la Domnul.

Sfântul Mucenic Oprea

Sfântul Mucenic Oprea Miclăuș a fost un țăran ortodox din Săliștea Sibiului. Începând cu anul 1748, țăranii din Săliște, precum și mai mulți alți preoți și credincioși ortodocși încep să trimită o serie de memorii și petiții succesive către mitropolitul sârb de Carloviț, către guvernatorul Transilvaniei, către cancelaria imperială și chiar către împărăteasa Maria Tereza, cerând eliberarea celor arestați, libertatea credinței și încetarea abuzurilor autorităților împotriva credincioșilor și preoților ortodocși. Oprea Miclăuș s-a înfățișat de cel puțin trei ori înaintea împărătesei Maria Tereza prezentând protestele românilor din Transilvania și cerând libertate pentru credința strămoșească.

Primul drum spre Viena l-a făcut în toamna anului 1748, fiind însoțit de Ioan Oancea din Făgăraș. Ei cereau împărătesei libertate pentru „legea Răsăritului” și anume ca românii ortodocși din Ardeal să fie scutiți de persecuții și să li se îngăduie să păstreze credința lor ortodoxă. Al doilea drum la Viena a avut loc în toamna anului 1750, alături de alți cinci români, cu altă cerere prin care anunță că vor pleca din țară dacă nu li se oferă libertate pentru credință. A plecat din Viena însoțit de preotul Moise Măcinic din Sibiel și s-au oprit în Banat și au rămas acolo. Săliștenii au adus lui Oprea o nouă plângere, semnată de mulți credincioși, pentru a o prezenta împărătesei. Îndată ce au prezentat plângerea, Oprea Miclăuș, preotul Moise Măcinic și preotul Ioan din Galeș au fost prinși și condamnați la închisoare pe viață la Kufstein, în Munții Tirolului, Austria.

Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât pe data de 28 februarie 1950 canonizarea Sf. Visarion și Sofronie ca „Sfinți Cuvioși Mărturisitori” și a lui Oprea Miclăuș ca „Sfânt Mucenic”. Pe data de 21 octombrie 1955 a avut loc proclamarea solemnă a canonizării lor în Catedrala Reîntregirii din Alba-Iulia.

Sfinții Preoți Mărturisitori Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel

Nu ne-au rămas prea multe date despre primii ani de viață ai preotului Ioan Ioaneș, slujitor în satul Galeș din Transilvania (jud. Sibiu). În lipsa unui episcop ortodox în Transilvania, el a fost probabil hirotonit la București, Râmnic sau Carloviț (Serbia). S-a numărat printre cei mai îndrăzneți apărători ai credinței ortodoxe, în fața oricăror încercări ale autorităților habsburgice de a impune unirea transilvănenilor cu Biserica Romei.

Aflăm din mai multe documente de la mijlocul secolului al XVIII-lea despre activitatea sa și anume că el era unul dintre preoții care se împotriveau activ acceptării de către ortodocși a unirii cu Roma. Împreună cu alți preoți și credincioși, el trimite în decembrie 1750 mitropolitului ortodox sârb din Carloviț un memoriu din partea românilor din sudul Transilvaniei în care-i relatează suferințele pe care românii le aveau de răbdat din partea autorităților care-i obligau pe ortodocși să accepte unirea cu Roma.

În anul 1752, împreună cu preotul Ioan din Poiana Sibiului și cu mai mulți români, preotul Ioan din Galeș redactează alt memoriu adresat împărătesei Maria Tereza (1717-1780). Pleacă la Becicherec, în Banat, unde se întâlnește cu preotul Moise Măcinic din Sibiel și cu Oprea Miclăuș, cărora le dă documentul care urma să fie prezentat la Curtea de la Viena.

Este arestat în mai 1756, fiind trimis în lanțuri la Sibiu, apoi la Deva și în 1757 în Banat. Este transferat în închisoarea de la Graz (Austria), fiind condamnat la închisoare pe viață din ordinul împărătesei Maria Tereza. Este mutat apoi la închisoarea Kufstein. Conform unui document din anul 1780 care probabil se referă la el, preotul Ioan din Galeș a rămas în închisoare peste 24 de ani, până la adormirea sa întru Domnul. Primește astfel la Kufstein cununa muceniciei.

Moise Măcinic a fost și el unul din contestatarii unirii Mitropoliei Bălgradului (Albei Iulia) cu Biserica Romei, fiind unul din apărătorii Ortodoxiei în Transilvania.

La data de 20-21 iunie 1992, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea celor doi preoți ca „Sfinți Preoți Mărturisitori”. ❖

SFÂNTUL MARE MUCENIC DIMITRIE, IZVORĂTORUL DE MIR

S-a născut într-o familie nobilă de macedoneni din Tesalonic și a fost botezat creștin de către părinții săi, care i-au dat și o bună educație. Pentru calitățile sale i s-a însărcinat funcția de guvernator al Tesalonicului, urmându-și tatăl în această funcție. Imperiului roman era condus la acea vreme de Dioclețian (284-305), un aprig prigonitor al creștinilor. Un timp Sfântul Dimitrie păstrează discreție asupra credinței sale. În anul 296, Maximian, un asociat la domnie de-al lui Dioclețian, vine la Tesalonic și, după o campanie victorioasă, cere înalților funcționari să jertfească idolilor. Dimitrie refuză, dezvăluindu-și credința în Hristos. Pentru aceasta este aruncat în temniță.

Sfântul Dimitrie este vizitat la închisoare de creștinii din Tesalonic pentru sfaturi, învățături și întărire. Maximian organizează și în Tesalonic lupte între gladiatorii bine antrenați și creștinii fără apărare, lupte ce se încheiau de regulă cu uciderea creștinilor. Împăratul avea și un favorit, Lie, ce se remarcă prin cruzime și violență. Nestor, un tânăr creștin, îi cere Sfântului Dimitrie binecuvântarea ca să-l

înfrunte pe Lie și să pună capăt uciderii creștinilor. Sfântul Dimitrie s-a rugat pentru Nestor, l-a binecuvântat cu semnul crucii pe frunte, zicându-i: „Du-te, pe Lie îl vei birui și pe Hristos Îl vei mărturisii”. Cu această binecuvântare, Nestor izbândește în lupta cu Lie, omorându-l cu lancea.

Aflând Maximian că „în spatele” uciderii lui Lie este Sfântul Dimitrie, poruncește uciderea cu sulite a Sfântului Dimitrie chiar în celula sa. Se spune că, după ce a fost străpuns, sângele său a răspândit o mireasmă plăcută, ca de mir, iar mulți dintre cei care s-au atins de sângele său s-au vindecat de tot felul de boli.

Marele Mucenic Dimitrie este venerat ca unul dintre cei mai mari „sfinți militari”. La scurt timp după moartea sa, mai exact după ce Sfântul împărat Constantin cel Mare a acordat libertate creștinismului pe întreg cuprinsul Imperiului Roman, la Salonic a fost ridicată o bazilică deasupra mormântului său, devenită loc de pelerinaj. După cucerirea otomană din 1430, bazilica a fost transformată în moschee (1493). A redevenit biserică după recucerirea orașului de către greci (1912), în timpul Primului Război Balcanic. După distrugerile devastatoare provocate de incendiul din 1917, a fost restaurată fiind resfințită în 1949. În timpul restaurărilor s-a descoperit cripta în care a fost întemnițat Sfântul Dimitrie. Biserica Sfântul Dimitrie din Salonic adăpostește moaștele Sfântului Dimitrie, care este și ocrotitorul orașului. ❖

Biserica Șerban Vodă și canalele media

Parohia Șerban Vodă este o comunitate vie, care se implică în multe activități misionare, cultural-educative, filantropice. Suntem o familie mare, ai cărei membri stau în permanență alături de slujitorii Sfântului Altar și nu obosec să ia parte la viața Bisericii, să-și dedice timp, să investească material și să lucreze în folosul întregii comunități. Generațiile de enoriași se înnoiesc mereu. Unele au participat mai ales la construirea lăcașului bisericii. Altele, de pildă, s-au implicat în ajutorarea celor săraci sau a aceluia care au nevoie de sprijin material, medical sau a celor aflați în neputințele și singurătățile bătrâneții.

Întotdeauna ne-am dorit să menținem legătura cu toți membrii parohiei, chiar dincolo de porțile bisericii. Astfel ne-am îngrijit să avem un ziar duminical care să vă țină la curent cu programul și activitățile bisericii, să

vă pună la suflet evangheliile duminicilor, să vă prezinte sărbătorile și sfinții din calendar, să vă familiarizeze cu slujbele și rânduielile Bisericii. Și nu în ultimul rând să vă adune la toate slujbele și activitățile bisericii.

În timp au apărut site-ul oficial al Parohiei Șerban Vodă, facebook-ul și canalul YouTube. Despre acesta din urmă vreau să vă vorbesc în mod special. Pentru că, iată, suntem din ce în ce mai urmăriți de persoane din țară și din străinătate. Iar pe canalul nostru de YouTube – pe care se pot vedea videoclipuri cu predici și cu conferințele ce au loc în biserică – avem deja 10.000 de abonați. Și vă spunem că s-au înregistrat nu mai puțin de 1.556.000 de vizionări ale acestor videoclipuri din luna

aprilie 2014 și până acum.

Să sperăm că toate aceste materiale pe care în permanență vi le dăruim ajung la inima dumneavoastră, apropiindu-vă în primul rând mai mult de Dumnezeu, dar și unii de alții în această frumoasă familie a Parohiei Șerban Vodă. Mulțumiri tuturor celor care – preoți și mireni – cu timp și fără timp împart bucurie și ne împărtășesc din izvorul credinței celei adevărate. Personal cunosc și apreciez munca și dăruirea tuturor aceluia care se află în spatele acestor realizări și îmi doresc ca cei care vin după noi să ne urmeze, să ne preia preocupările și visele și să le ducă mai departe. Spre slava lui Dumnezeu și spre a noastră creștere duhovnicească. (M.B.) ❖

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Matematică – clasa a VIII-a	Prof. Germina Stuparu
Mărti	13 ³⁰ -15 ⁰⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a	Prof. Georgeta Rusescu
Joi	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Matematică – clasele VII-VIII	Ing. Paul Tomescu
Vineri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română – clasele VII-VIII	Prof. Cristina Cioabă
Sâmbătă	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Limba română – clasa XII-a	Prof. Claudia Dragomir

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 20-27 OCTOMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 20 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 23 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 25 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 26 octombrie	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	†) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor - Utrenia, Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 27 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) †) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor - Utrenia, Sfânta Liturghie

Invitație la conferință

Vă așteptăm duminică, 20 octombrie 2019, ora 19,00, la Biserica Șerban Vodă să participați la o nouă conferință susținută de doctorul Pavel Chirilă, cu tema „Integritatea anatomică și spirituală a ființei umane”. ❖

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI